

БЕОГРАДСКЕ ОПШТИНСКЕ НОВИНЕ

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉНО ЈЕДАН ПУТ

ЦЕНА ЗА СРБИЈУ:

НА ГОДИНУ 6 дин.
 НА ПОЛА ГОДИНЕ 3 "
 ЗА СТРАНЕ ЗЕМЉЕ НА ГОДИНУ 9 "

НЕДЕЉА 11. ЈУЛА 1893.

ЦЕНА ЈЕ ОГЛАСИМА 6 ПР. ДИН. ОД ВРСТЕ

ПРЕТПЛАТУ ВАЉА СЛАТИ УПУТНИЦОМ НА ОПШТИНСКИ СУД
 А СВЕ КОРЕСПОНДЕНЦИЈЕ НА УРЕДНИКА

Рукониси не враћају се

Неплаћена писма не примају се.

ПОЗИВ

Суд општине вар. Београда, како сваке тако и ове године има извршити регрутовање младића за стални кадар за ову календарску 1893. годину.

С'тога овим позива све оне младиће који су 1873. год. рођени било овде или на страни, да одмах а најдаље до 1. Августа ове год. суду овоме предстану ради регрутовања, увршћивања у регрутне спискове и прикупљање података.

Ко овом позиву не следује сматраће се да је избегавао војну обавезу.

Од Суда општине вароши Београда
 23. Јуна 1893. г. АБр. 3422.

ОБЗНАНА.

До 1. Јануара ове године спојен је велики број кућа са водоводом београдским а међутим је до сада сразмерно врло мали број сопственика тих кућа извршио инсталацију водовода у самој кући и почео воду употребљавати.

Ово неизвршење инсталације водовода у кућама, које су са водоводом већ спојене, штети општинске интересе те с'тога суд општине вар. Београда објављује грађанству, да ће управа водовода од 1. Августа ове године наплаћивати воду према члановима 8 и 9. правила за издавање воде, од свију оних кућа, које су до 1. Јануара ове године са водоводом спојен безобзира на то, да ли се вода у кући троши или не, или да ли је инсталација у кући извршена или не.

Ово решење своје суд општине вар. Београда оснива на члан. 2 и 13. правила за везивање водовода са зградама у Београду и издавање воде из истог водовода, која су правила добила закону свлу решењем Владе Његов. Величанства од 10 Јуна 1892 год. ПБр. 10381 основаним на чл. 6. 7 и 9. зак. о варошкој

трошарини у Београду од 13 Јуна 1884 године.

Од суда општине вар. Београда 30 Априла 1893 год. АБр. 2366.

ОБЈАВА.

По што је одбор општине београдске у седници својој од 11 т. м. решио, да наплату таксе за вађење и ношење песка са обале Савско-дунавске врши сам суд ово општински, то се овим ставља до знања како предузимачима тако и осталим грађанима, да је од данас допуштено свакоме вађење и ношење песка са поменутих обала а са зато одређени места, по што претходно плати прописну таксу у 30 п. дин. од једних кола општинском контролору поменутих обала.

Ко се ухвати да песак са поменутих обала носи а да није платио прописну таксу, сматраће се као кријумчар и као такв према закону биће кажњен.

СБр. 9212 — Од суда општине вароши Београда, 18. Јуна 1893 год. у Београду.

ОБЗНАНА

Према наређењу ове команде од 3 априла тек. год. Н. 2300 и од 8. ов мес Н. 3744. ипак се пису сви обвезници редовне, I. и II. позива народне војске, овој команди јавили ради сравнења, одузимања и давања војничких билета.

Сада се и по *трећи пут* позивају сви они обвезници редовне војске I. и II. позива који долазили нису, да се од дана изласка ове обзнане, на закључно до 15. јула тек. год. овој команди јаве. Ко се од обвезника, до означеног дана не јави, биће најстрожије кажњен коју ће казну сваки обвезник издржавати при штабу ове команде. Изговор о недоласку и задоцнењу обвезника неће се примати никакав.

Из канцеларије VII. пуковске окружне команде Кбр. 4267. 30. Јуна 1893 год. у Београду.

ПОЗИВ

Има приличан број грађана, који општини ни до данас нису измирили дужне кирије и аренде од узетих под закуп разних права и имања општинских.

С'тога је општински суд принуђен да предузме најстрожије законске мере, да се наплата дуга у најкраћем року изврши.

Онима који дугују кирију или аренду од 1891. године, остављен је рок до 8. тек. месеца;

Онима који дугују кирију или аренду за 1892 годину, остављен је рок до 10 тек. месеца, и

Онима који дугују кирију или аренду од 1. јануара до 1. јула 9. год. остављен је рок до 12 тек. мес.

Позивају се сви они који ма шта општини дугују, да дуг свој до означеног рока измире. У противном суд ће после овога рока поступити онако, како је уговорима о закупу одложено закона за неуредне платише предвиђено.

Сбр. 10819. Од суда општине града Београда 2. јула 1893 г. у Београду.

РАД ОПШТИНСКОГ ОДБОРА

XI. ВАНРЕДНИ САСТАНАК
 28. Јуна. 1893 год.

Председавао председ. г. Милован Р. Маринковић од одборника били г. г. Никола Х. Поповић, Коста Петровић, Д. Р. Гајић, Мил. Ј. Марковић, Др. Марко Т. Лeko, С. Ј. Азријел, Др. Павло Поповић, А. Ј. Одавић, Рад. Драговић, Лазар Дашковић, Мат. Јовановић, Илија Ђорђевић, Мих. М. Ђорђевић, Милош М. Ђорић, В. М. Тодоровић, Мих. П. Ђончић и Ф. Васиљевић.

I.

На овом састанку претресана је само тарифа општинске трошарине, која ће се доцније одштампати у целини у овоме листу.

XII. ВАНРЕДНИ САСТАНАК
 2. Јула 1893. год.

Председавао председник г. Милован Р. Маринковић од одборника били г. г. Никола Х. Поповић, М. Ј. Марковић, Р. Драговић, Илија Ђорђевић, М. М. Ђорић, С. Велиновић, С. Ј. Азријел, Ј. Буковић, Милош Триковић, Ф. Васиљевић, Др. Марко Т. Лeko, Др. Павло Поповић,

Мијајло Јанковић, Лазар Дашковић, Мих. М. Ђорђевић, Јован Христић, Коста Петровић, М. Велизарић, Коста Б. Михајловић, В. М. Тодоровић, М. Капетановић.

I.

Прочитао је записник одборских одлука седнице држане 28. Јуна 1893 год. и примљен је без икаквих измена.

II.

По прочитању акта истражног судије за варош Београд АБр. 3562 и 3501 којим се траже уверења о имовном стању и владању извесних лица, одбор је изјавио, да је Крета Поповић тргов добродошладана и добродошног стања; да му је Душан Јовановић циганин непознати.

III.

Председник извештава одбор, да је суд општински I Јула ове године АБр. 3546. решио, да цена хлеба, за прву половину месеца Јула ове године, буде 19 пара лин. од килограма, а да се леб продаје по вароши по двадесет пара у тежини од хиљаду и педесет и три грама.

Одбор је примио, к знању ово решење судско.

IV.

Председник саопштава одбору, да је поднето неколико молби за уверења за прекоредни зајам код управе фондова и да према најновијем распису господина Министра народне привреде, ова уверења треба да издаду и потпишу, председник општине или његов заменик са три одборника, који имају личног уверења да молилац према својим приликама новчаним заслужује, да добије прекоредан зајам.

По саслушању овога, одбор је решио, да се молбе за уверења за прекоредан зајам код управе фондова не износе више пред одбор на решење но да така уверења, сам суд са потребним бројем одборника издаје молиоцима онако, како се у распису министра народне привреде о овоме предмету прописује.

V.

По прочитању молбе Милке Бабић СБр. 10142 којом тражи уверење о сиротноме стању, одбор је изјавио мишљење, да се суд претходно увери о имовном стању молитељице па тек онда да јој изда тражево уверење.

VI.

По прочитању молбе Павла М. Поповића олд. тргов. АБр. 3624 и Мите Ђорђевића фи-

шекције АБр. 3625. којима траже, да се ослободи дужности први татора црквеног а други присутника, одбор је решио, да се Павле М. Поповић одбије од тражења; да се Мита Ђорђевић ослободи дужности присутничке изабрав на његово место за присутника Николу Максимовића кафеџ. код „Миријева“.

VII.

Председник саопштава одбору, да је држав. Савет решењем својим од 28. Јуна 1893 год. Бр. 1993 одобрио решење одбора општинског од 30. Маја ове год АБр. 3062. да се све уштеде по разним буџетским партијама стављају у партију на ванредне и непредвиђене трошкове, с тим, да партија на ванредне и непредвиђене трошкове за 1893 год. не може бити већа од сто хиљада динара заједно са сумом од петнајест хиљада пет стотина осамдесет и шест динара, што је у буџету за ове потребе стављено. — Одбор је примио, к знању ово решење Држав. Савета и препоручио суду да се по истоме решењу управља.

VIII.

Председник износи одбору на увиђај извештај књиговодства, из кога се види, на којим је буџетским партијама до 1. Јуна ове године било уштеда а које су до тога времена прекорачене.

По прочитању тога извештаја ББр. 2290 одбор је одлучио, да овај извештај са књижама саврши одборско повереништво за преглед општинских рачуна и поднесе одбору свој извештај на решење.

IX.

Председник саопштава одбору, да ће се према одобрењу одборском од 24. Маја 1893 год АБр. 2825 у недељу 4. Јуна тек. год. у 11 часова пре подне открити споменик пок. Јовану Гавриловићу и да је учитељско удружење актом својим АБр. 3626 позвало општински одбор, да овој свечаности присуствује.

Одбор је примио, к знању ово саопштење с тим, да корпоративно присуствује овој свечаности.

X.

Одборник г. Лазар Дашковић предлаже, да се такса трошаринска на пиво и вино смањи а на брашно удари.

По саслушању овога одбор је одлучио, да се сазове парочита одборска седница, у којој да се по други пут ревидира цела трошаринска тарифа и по истој донесе коначно решење.

XI.

На захтев царинарнице београдске АБр. 2688 и на предлог грађевинског одељења ГБр. 1867 одбор је решио, да грађевинско одељење изврши претресање калдрме и оправку оградe код царинарнице на Сави одобрив за то кредит од хиљаду осам стотина шездесет и седам динара.

XII.

По прочитању протокола лицитације ГБр. 2624 држане 26. Јуна ове год. за кварене старе и постављање нове калдрме у Ломиној улици, — одбор је решио, да се овај посао уступи Мити Стојановићу олд. према прописаним погодбама и по цени и то: за кварене старе калдрме по шест и три четвртине паре динарске од квадр. метра, и за постављање нове калдрме по педесет и шест и три четвртине паре динар. од квадр. метра.

XIII.

По прочитању протокола лицитације ГБр. 2625 држане 26. Јуна 1893 год. за откопавање земље у Ломиној улици — одбор је решио, да се откопавање земље у Ломиној улици уступи Мити Стојановићу по један динар и двадесет и четири и по паре динар. од кубнога метра.

XIV.

На предлог грађевинског одељења ГБр. 2009 одбор је решио, да се Змајева улица откопа према утврђеној нивелети; да се откопана земља употреби за наспавање доње Јованове улице, и да се овај посао да на лицитацију, одобрив зато кредит од хиљаду седам стотина дванајест динара.

XV.

Председник саопштава одбору, да је према решењу његовом од 19. Априла 1893 год. АБр. 2099 суд општински саставио списак лица за оцењиваче предмета што се за војску набављају.

По прочитању тога списка АБр. 3628 одбор је решио, да оцењивачи предмета што се за војску набављају буду ова лица:

СРПСКИ УСТАНИЦИ ПРОТИВУ ТУРАКА

У ВЕЗИ

СА НАРОДНИМ СЕОБАМА У ТУЊИНУ

од 1459.—1814. године.

ИСТОРИЈСКА РАСПРАВА

У ДВА ДЕЛА

НАПИСАЛИ

Р. Агатовић и П. М. Спасић.

(Академијски Савет Вел. Школе наградио првом видовданском наградом општ. београдске).

Мото:

— „Пора намь перестать быть умными чужимь умомь и славными чужою славою“ (Време је да престанемо мудровати туђом памећу, и славити се туђом славом).

Карамзин.

ПРЕДГОВОР

(НАСТАВАК)

Ово нарочито вреди за доба до половине XVII. столећа. Јер они Срби на крајинама немаху с почетка ни трага

од какве јаче концентрације; већ беху растурени по градовима крајинским, у службу разних команданата, најпре племића угарских и хрватских, а доцније аустријских ђенерала. Тек по постанку Војничке границе, коју искључиво сачињаваху српски борци, могаше се мислити о каквој јачој организацији српској и на тој страни. Али Срби ту не беху војници својих војвода, или деспота, већ најамници аустријских ђенерала. Зато се и рад њихов на националној мисли и разликује од онога рада угарских Срба. С тога су таке појаве и нас нагнале, да у прве три главе првога дела ове расправе засебно описујемо рад српских устаника противу Турака, како међу угарским Србима, тако и крајинским. Тек када око половине XVI. столећа, са пропањом мађарске краљевине нестаје и оне централизације српске у Угарској, а поједине оазе српске попрекаше српске, банатске, па чак и ердељске пределе, онда се наша пажња поглавито зауставља на оним Србима на крајинама, нарочито онима у приморју далматинском; што баш тада, када се пламен борбе српске на једном крају гаси, на оном другом тек почиње да блиста јунаштво српско у свој светлости својој, и тек се

ту показује борба Срба за национализам у свој величанствениости својој. То је борба српских Ускока, у Приморју и на крајинама, како с Турцима, тако и са другим непријатељима свога имена. Та борба, која при крају XVI. столећа достиже прву кулминацију, и заслужује, да се на њој дуго заустављају погледи наши, јер је то оно најкласичније и најтрагичније доба живота наших предака.

Држимо да је така подела при третирању првог дела ове расправе оправдана, због јаснијег представљања оделитих појава, које за то време прате целокупни народ српски.

Сем тога, што се тиче првог и другог дела ове расправе, потребно нам је напоменути још и ово: Целокупна борба свих тих Срба с Турцима, врло је тесно скопчана са односима према Турцима оних народа, под чијом заштитом, и на чијем земљишту вршаху свој национални задатак ти српски борци. Срби у Угарској воде борбу с Турцима под заштитом угарске краљевине, ретко кад сами, већ увек у друштву са мађарским народом. Они пак на крајинама, стојећи под заштитом мађарскога краља, с Хрватима. А кад доцније нестане мађарске краљевине, сви Срби с Хрватима ступише под

Обукари: Петар Т. Милић, Милан Денчић, Вељко Микић, Андра Јанковић, Алекса Костић и Никола Чокић.

Кројачи: Марко Петровијевић, Саве Деспотовић, Васа Стојковић, Тодор Ђлаковић Јеврем Милановић и Ђока Јовановић.

Сараџи: Коста Аврамовић, Милан Матковић и Иван Станисављевић

Столари: Андра Банковић, Пера Обрадовић, Рака Миленковић, Павле Радосављевић, Исидор Николић и Јеврем Миленковић

Бравари: Пера Цалић Милан Мишић, Љуба Трајковић, Ђока Обрадовић и Раде Суботић.

Ковачи: Милош Обрковић, Милан Миландиповић и Јоца Јуришић.

Колари: Васа Делић, Ђока Галетић, Коста Рајић, Панта Петровић и Никола Илић.

Лижари: Софроније Јовановић, Јован Сремац, Коста Линтнер, и Никола Поваковић

Опанчари: Милан Белчевић, Стева Јовановић, Сретен Васиљевић, Милан Манојловић и Милан Јокић.

Ткачи — платнари: Миша Мијовчић, Вукман Милетић, Димитрије Ђорђевић и Соломон Азријел.

Да суд општински прегледа, да ли су имевана лица срп. поданици, па ако међу њима пађе, да неко није српски поданик, да га изостави а на његово место да одреди другог.

XVI.

Одборник г. Соломон Азријел пита на чему стоји ствар о куповини жељезнице од Милорада Кара Марковића.

Председник одговара, да је сав материјал за општину употребљив примљен сем локомотива, које продавац има према уговору да оправу.

Како ово буде извршено, саопштиће се одбору извештај о примљеном материјалу

XVII

Одборник г. Јован Ђуровић пита, да ли су готови планови нивелациони и регулациони за Ђилезовац, пошто има доста грађана, који би желели да тамо куће подижу

Председник одговара, да су ти планови у неколико свршени и да ће ускоро бити потпуно готови

заштиту бечких ћесара и од тада воде борбу с Турцима под заштитом и у друштву са тим новим покровитељима својим. С тога се *никако не може* описивати борба Срба с Турцима, а да се не представи и борба Мађара, Хрвата, или Ђесареваца са истима. Ово не само да важи и за оне Србе у Угарској, који имађаху, бар за извесно време, својих војвода и деспота, већ у толико више за оне на крајинама, нарочито славонској и хрватској, што они тамо не имађаху никакве своје концентрације, стојећи у најамничкој служби појединих команданата градова, ретко своје народности, већ већином мађарске, хрватске или немачке. Изузимају се у неколико далматинско-приморски Ускоци, који већином ратоваху под својим (српским) војводама. Они на крајинама беху у служби хрватских и ћесарских војвода. Бани хрватски, или ти разни кнезови, и аустријски ђенерали — нарочито доцније кад се установи Војничка граница, — вођаху рат с Турцима на свој рачун, по наредби свога владоца, не обзирајући се на задатак Срба, који сачињаваху увек главни контингент њихове бојне силе. С тога се мора у опширности износити борба с Турцима, узроци и последице

XVIII

Председник износи одбору на решење молбу Станице удове пок. Тасе Башкалџића СБр. 3313 и Марије удове пок. Драгутина Ђорђевића бив. општ. чиновника АБр 1400, којима траже издржавање из општинске касе.

По прочитању тих молби одбор је одлучио, да се обе ове молбе као и све остале ове природе упуте на оцену и решење одбору сиротинском изабратом у седници одборској од 26 Маја 1892 год. АБр. 7514.

Да исти одбор реферирше одбору, да ли Јелисавета удова Петра Хаџи Јанића заслужује да јој се и даље издаје из општинске касе помоћ одобрена решењем одборским од 20. Фебруара 1893 год. АБр. 1094.

ОПШТИНСКИ ПОСЛОВИ.

Исправка. У 26. броју општинских новина од 27. Јуна о. г. под рубриком „Рад општинског одбора,“ под бр. VII. стоји, да Др. Петенкофер слави педесетогодишњицу лекарскога рада. Ово је погрешно, јер Др. Петенкофер није доктор медицине, већ ^{лекар} филозофије и славио је педесетогодишњицу докторског јубилеума, т. ј. славио је педесету годину, од како је проглашен за доктора филозофије.

ОБЈАВА.

Општини београдској потребно је осам коња за теглење терета.

Коњи треба да су високи 165 до 170 с. м., у обиму до 182 с. м. јаки, развијени, меснати, да су потпуно здрави, без икаквих мапа, да нису старији од 7 и млађи од 5 год.

Попуђени коњи имаће издржати 8 дана пробе.

Од суда општине вароши Београда, 7. Јуна 1893. год. СБр. 9049.

њене, свих народа под чијом заштитом, и у чијој служби беху српски борци, па тек да се види слика *борбе Срба с Турцима*.

* * *

О другом делу ове расправе имамо да кажемо ово: У времену од половине XVII. столећа до 1814. год. и даље почиње да опада турска сила, истина с почетка лагано, ну доцније све живље и живље, а услед насталих промена и Срби су врло важна чињеница у оној давно започетој и непрекидној борби између Запада и Истока. Почетком друге половине XVII. столећа међу Србима се јавља нова силна тежња за самосталношћу и негдашњом величином, којој је представник деспот Ђурђе Бранковић. Ну ову њихову тежњу у самом почетку експлоатишу грађљиви суседи у борби с Турцима. Кад је успело хришћанско оружје, да сентготхардеком победом (1664.) одбије завојевачке тежње туреке, они се задовољавају привидном надмоћношћу. Доласком за везира Кара-Мустафе, славољубива и грађљива човека, још једном задрхта западна Европа од криве сабље османлијске, која овог пута беше измахнута над ћесаревим Бечом. Ну кад

САСТАНАК

ОДБОРА ОПШТИНЕ БЕОГРАДСКЕ

Држан 3. Маја 1893. год.

(ПО СТЕНОГР. БЕЛЕНКАМА)

(НАСТАВАК)

Председник — То је доиста и право стање ми смо грдно оскудни с локалима.

А. Одавић — Ја сам ову ствар покренуо. Покренуо сам више за то, да чујем шта је претходило овом. Председник нам је изнео узроке. Ја не могу са свим да их примим, али ипак хоћу да им поклоним пажње. С тога мислим да одбор реши овако ову ствар: Оставља се председнику да дотичног чиновника казни како он пађе за потребно, али у сваком случају да не буде без казне. Председник пак да се побрине има ли начина да се ово више не деси; јер ако се још један пут деси људи неће долазити да гласају. Ако одбор прими ово решење, онда трзам свој предлог који сам мало час изнео.

Р. Драговић — Не могу тим да се задовољим. Кад један чиновник може да остави одборнике не записане, он не треба да се држи у злужби.

А. Одавић — Он ће бити кажњен.

Р. Драговић — Чим да га казните?

Председник — Ја предлагем да то извидим и да вас известим шта сам урадио (Слажемо се).

А. Одавић — Имам још нешто што је у вези с овим питањем Ви се сећате да је на ваведенском збору продужила рад полиција с неким полицеским списком. Какви су то спискови били то нас се не тиче, него ме се тиче ово: И да нас читамо по новинама како је стара општинска управа изабрана с три хиљаде и неколико стотина гласова. У том правцу се пише и не престано се виче да ми незаконито овде седимо Мени је познато а и члан 22 закона о општинама каже: сви спискови морају бити у суду. Ја сам расчитивао да ли су ти спискови у општинском суду и колико сам могао сазнати њих нема; чак сам дознао да они нису ни донесени. Сем тога знамо и колико је био тежак порођај — извините ме за ову реч, при прављењу записника главног бирачког одбора који је како сам чуо прављен негде на другом месту, где пак не знам, да ли је у полицији или на ком другом подобном месту али тек у суду општин-

1683. год. пред Бечом. „пуче колан свеचेвој кобили“ и Турци поернуше под ударом храбре мишице словенске, престају турски агресивни походи на Запад, а њих замењује непрестана борба око поседовања провинција, које су Турци раније освојили; та борба ни данас није свршена, јер је повећи део тих земаља још под Турцима.

Оно за чим су западни Хришћани одавно тежили — изгнање Турака из Европе — после турске пропасти пред Бечом, јавља се у много јачој мери; и давнашња жудња римских папа оствари се у *светој лиги* — савезу држава — која пред свршетак XVII. века зададе са више страна јаке ударе турској царевини.

У тој борби о превласти између Хришћана и Мухамедоваца и Срби узимају видније место, него пре; па својом храбром мишицом наносе Турцима, за силна претрпљена насиља, огромне штете. Ну и пред свега њиховог храброг држања, они не постижу *оно*, за шта се боре — ослобођење од Турака — већ у овој борби падају под унакрсну ватру — падају, као жито у жрвњу између два камена, који их међу немилеце. Јер док Ђесаревци продиру на исток,

ском где прописује и закон није. За то што су ти спискови упропаћени мора неко да одговара, и с тога тражим да суд одмах нареди најстрожију истрагу о томе јесу ли спискови овде. Ако нису онда да се г. Татић позове да да објашњење где су спискови и да општински суд дигне тужбу против њега. (Чује се тако је: при-ма се).

Председник — Ја трагам и сам.

А. Одавић — Одмах дигните тужбу.

М. Банковић — Њих судом треба гоштити.

Секретар чита извештај комисије о регулисању кнез Милошеве улице.

Председник — Дакле ово је нивелета која је предложена. Ја мислим да ми треба да примимо па да пошаљемо Министарству Грађевина на одобрење. (Бива)

Председник — Има једна хитна ствар да се одреде чланови за порески одбор. (Председник чита писмо Мин. Фин. о томе) Ми сад треба да одредимо ова лица. Пореског одбора нема с тога што је одбор пре нас у Децембру изабрао други, а по закону порески одбор бира се у месецу Јануару. Ја сам за овај случај спремио овде један списак лица и ако желите да прочитам па од њих да изберемо*).

Председник — Овде је Ђока Станојевић да прочита и објасни акт који је упутило друштво за осветлење.

Ђ. Станојевић — На основу рекламације са стране предузела је комисија да с друштвом уреди да се извесни надземни сироводници замене с подземним. Преговори су виђени и ми смо у стању да вам поднесемо понуду од стране друштва која је овде изложена. Даље по уговору с друштвом, у неким улицама предвиђене су сијалице, а ми смо сад намерни њих заменити великим пламеним лампама. Да вам кажем разлоге за то. Дефинитивно осветлење Београда, као и сваке друге вароши, мора да буде помоћу великих лампи. Што нисмо одмах могли да узмемо такав систем осветлења био је један узрок што би нас тако осветлење коштало много скупије. Руковођени принципима да почнемо с малим и да у току времена мењамо мале са великим, ми смо били усвојили сијалице. Друштво је пак сад узело иницијативу да нам предложи да у једном делу Београда сад заменимо

* Имена изабраних објављена су раније.

Ур.

мале лампе сијалице с великим лампама и то под веома повољним условима. Јер, ако би то лоцијне учинили онда би-смо морали друштву да плаћамо цео материјал. Сад пак тај издатак може да се уштеди јер извесни материјал за сијалице још није наменен. Све што бисмо имали дати, то је да друштву накнадно нешто за ову предложену замену, али и то не у готовом новцу и одмах него у току времена и с врло малим додатком. Комисија пред коју су била изнесена ова питања дошла је извесно решење и допустите ми да га прочитам, па ви потом донесите коначну одлуку како би се даље радило, јер друштво чека на то решење да зна хоће ли продужити монтирање сијалица или лампа с пламеном. Од вашег решења зависиће у ком ће правцу друштво наставити да ради. Молим вас само да ово питање вечерас решите. Ја ћу вам прочитати најпре акт друштва а по том мишљење комисије.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

НАРЕДБА.

Старајући се о интересима општине београдске и о тачном прикупљању њених прихода, законом и од надлежне власти одобрених, Суд општ. вар Београда, на основу решења Државног Савета од 24. Октобра 1892. год. Бр. 3438. чл. 40. зак. о општинама и решења одбора општинског од 12 Маја 1890 год. Абр. 839, и 11 Јуна 1892. Абр. 7537, а у свези с наредбом Управе вар Београда од 10 Новембра 1892. год. Бр. 10975.

наређује

Да сваки онај који према поменутој наредби Управе вар. Београда од исте добије дозволу за давање балова, концерата и других забава, буде дужан с том дозволом пријавити се општинском Суду и нему положити ниже означену таксу, која је успостављена у корисет сиротиње београдске и народног позоришта.

Ако који од сопственика или закупца локала где се дају јавне забаве, допусти да у његовом локалу какво страпо лице даје представе и друго томе подобно, а не увери се да је дотично лице поред дозволе добијене од управе вароши Београда и општини таксу платило, биће он одговоран општини за неплаћену таксу

ТАКСЕ

ЗА ЈАВНЕ ЗАБАВЕ У ОПШТИНИ БЕОГРАДСКОЈ

I.

- а, За свирање муш. оркестра по кафанама, баштама и т. д. од концерта до . . . 3 д.
б, За свирање са певањем вештака од 1 концерта 5 д.
в, За свирање женског оркестра (дамен-капеле) 20 д.

II.

- а, За игранку у локалу I-ог реда 15 д.
б, За игранку у локалу II-ог реда 10 д.
в, За игранку у локалу III-ег реда 5 д.

III.

- а, За панораму на дан 5—10 д.
б, За разне преставе и показивање вештина, дневно 10—50 д.
в, За менаџерије и музеуме 5—15 д.
г, Циркус од преставе 10—20 д.
д, За забаве „Тингл-Тангл“ т. ј. (певање, свирање и представљање) од вечера 50 д.

IV.

За друге врсте забава које овде нису предвиђене решаваће општински Суд засебно.

V.

Сем овога наплаћивање се још половина од гореозначене таксе у корисет краљ. српског народног позоришта.

Од суда општине вар. Београда 14. Новембра 1892. год. Абр. 11331. у Београду.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

они их тобож ослобођавају — у ствари Срби то чине сами својом сопственом снагом — али им одузимају могућност потпуне самосталности, тежећи, да их обрате у своје поданике. То исто чине у Приморју далматинском Млечићи. А кад Турци сузбију Хришћане, онда се Срби као бунтовници, немилостиво са-тиру.

Вође народа српског, нашав се у дилеми, шта да изберу, у место да причувају огњишта својих прадедова и причекају боље дане, они наведени од лукаве политике западних Хришћана — нарочито бечких ћесара — склањају се испред криве сабље османлијске у заштиту Хришћана, и услед тога настају велике и за народ српски несрећне нове сеобе у гуђину, а њихова огњишта заузимају друга племена, те се тим слаби некадањи центар српскога живља. Ну они бежећи од некрштених Турака, наилазе на крштене Турке, који их сматрају као нове поданике, па их на сваком кораку немилостиво гоне и одузимају раније дата им права.

У том гоњењу они се толико заборавају, да се и не обзиру (сем кад су

у опасности) на силне заслуге храбрих мишица пресељених Срба, које их бранише од свију противника, већ чак раде, да им униште веру — ту светињу народну. И сад тек настаје права несрећа за пресељене Србе, који желећи се опростити тих бедâ и гонења и даље се селе под заштиту сродног (по крви и вери) племена, где их због вере неће гонити. Али је та нова сеоба кобна по њих; јер док се овамо, ма да су гоњени, ипак одржавају у себи супротном елементу (Немци, Мађари); у новој отаџбини, обретају се међу сродним елементом (Руси), они се губе. Таква судба прати Србе све до еврнетка XVIII. столећа.

Пред крај XVIII. столећа, када се бечки двор последњи пут заплете у борбу с Турком око превласти. Срби се и даље боре против Турака и постижу велике успехе. Ну остављени од бечког двора једва једном долазе до уверења „да више никад тво је Србин Немцу не верује“ Корнет од овог ратовања (Кочина крајина) у томе је, што је се у њему извежбало ратној вештини једно поколење Срба, које, потпавши на ново под Турке, није могло трпети насиља турека, већ устаде,

да с оружјем у руци — вођено од својих народних вођа, међу којима се истиче на прво место најодважнији ратник у почетку овог столећа, Карађорђе — заштити своја права и створи независан положај. Србе послужи срећа, те се у самом почетку нашега столећа отвореном револуцијом отргне од Султана. Али на жалост морамо поменути, да ти исти вођи, који су у почетку починили чудеса храбрости, задивили целу Европу својим смелим предузећем, и створили и организовали нову српску државу — велим ти исти вођи, завађени међу собом, и ако су располагали јаком силом, скоро су без боја оставили тешко задобивену и скупим жртвама купљену нову српску државу, на милост и немилост Турцима. Моменат, који наступи страшиан је и прецрн, и непуњује најдрње листове српске историје.